

Arrest

nr. 240 023 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 april 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 28 september 2011 wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, gezien zijn afkomst uit Centraal-Irak, stad Kirkuk. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een verblijfsrecht.

Op 21 december 2018 wordt door de CGVS de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de

vreemdelingenwet), omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn afkomst uit Kirkuk. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 225 971 van 10 september 2019 de intrekking van de status van subsidiaire bescherming bevestigt.

Op 28 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

naam : K.
voornaam : D. J.
geboortedatum : (...)1982
geboorteplaats: Erbil
nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 14/02/2011 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde tijdens uw gehoor bij de DV2 dd. 04/03/2011 J. K., D. te heten, geboren op (...) 1990 te Kirkul (Irak), van Iraakse nationaliteit. U legde geen reis- of identiteitsdocumenten voor om uw identiteit formeel te staven.

Op 29/09/2011 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 30/09/2011 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat: "Gezien uw afkomst uit Centraal-Irak, stad Kirkuk, niet wordt betwist en gezien uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger, het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in Centraal-Irak de status van subsidiaire bescherming toegekend".

Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 20/12/2011 een A-kaart afgeleverd. Op heden bent u in het bezit van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 14/07/2016 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 16/04/2024.

In het kader van een vraag om correctie van individuele gegevens, legde u enkele documenten voor waaruit identiteitsgegevens blijken die verschillen van diegene die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan de DVZ verklaarde. U legde een kopie van een deel van uw nationaal Iraaks paspoort voor, afgeleverd op 31/08/2016 te Bagdad (Irak). Hieruit blijkt dat u geboren bent op (...)1982 te Erbil (Irak). Daarnaast legde u een individualiteitsattest en een attest dienstdoende als geboorteakte voor. Deze documenten bevestigen dat betrokkene u (...)1982 te Erbil (Irak) geboren bent. U bezorgde de DVZ eveneens een schriftelijke verklaring aangaande deze afwijkende identiteitsgegevens en stelt tot 2015 niet op de hoogte te zijn geweest dat deze foutief waren.

Dientengevolge werd door de DVZ op 13/06/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 16/10/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 03/01/2019 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 04/01/2019 in kennis

werd gebracht. Het CGVS stede vast dat u de subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en verklaringen die doorslaggevend zijn voor de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus, zijnde uw identiteit en herkomst. Geoordeeld werd dat uit het geheel van de nieuwe elementen die opdoken geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u afkomstig zijn uit Kirkuk. Uit het geheel van door u voorgelegde documenten in het kader van uw vraag om wijziging van identiteitsgegevens, is gebleken dat u afkomstig bent uit Erbil. Het CGVS oordeelde bovendien dat u geen enkele vrees voor vervolging aannemelijk maakte en dat u naliel bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U diende tegen voormelde beslissing op 31/01/2019 een schorsend beroep in bij de RVV. Op 10/09/2009 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd, waardoor deze beslissing definitief geworden is.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 09/04/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ de ingevulde vragenlijst terug met in bijlage enkele loonfiches. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen rekening worden gehouden, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dd. 14/02/2011 verklaarde dat u het Rijk op 1 1/02/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 9 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds een volwassen man die, volgens uw meest recente identiteitsgegevens, de volle leeftijd van 29 jaar had bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, meer bepaald uw land van herkomst. Het loutere feit dat u op 29 jarige leeftijd ruim 9 jaar geleden in België aankwam, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, noch om een behoud van uw verblijfsrecht te rechtvaardigen.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Engels, Nederlands of Frans te lezen en/of schrijven, doch zonder dit te specificeren. U verklaarde dat u in België "open school" volgde en bracht enkele loonbrieven aan waaruit blijkt dat u voor korte periode gewerkt hebt in België. Vooreerst merken we op dat u geen enkel bewijs aanbracht dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u een attest van inburgering voor. Mocht u alsnog elementen kunnen voorleggen in die zin, wijzen we er op dat het verwerven van de kennis van één van de landstalen en het volgen van een inburgeringstraject niet enkel een normale attitude is voor iemand die zich in de Belgische samenleving tracht te integreren en er reeds ruim 9 jaar verblijft, het vormt ook onderdeel van een wettelijk verplicht integratie- en inburgeringstraject in het Vlaamse Gewest. Daarnaast merken we op dat u zich beperkte tot een zeer algemene verwijzing naar "Open school" als opleidingstraject, zonder dit verder te duiden en zonder enig bewijs voor te leggen. Tot slot legde u bewijzen voor van tewerkstelling in België, maar hieruit blijkt dat u enkel in de periode december 2019 voor een totaal van 14 dagen officieel gewerkt hebt op een periode van ruim 9 jaar verblijf in België. U bent toegekomen in België als 29 jarige volwassen man, volgde naar eigen zeggen "Open school" en hebt naar eigen zeggen een beroepsverleden in Irak als elektricien, doch u slaagde er niet in meer dan 14 dagen te werken. Bijgevolg kan bezwaarlijk worden gesproken over een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

Zelfs indien zou blijken dat u nog bijkomende inspanningen leverde om zich in de Belgische samenleving te integreren, merken we op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat u uw verblijfsrecht opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die u destijds verkeerdelijk werd toegekend op basis van valse verklaringen die door u verstrekt werden met het bewuste oogmerk de Belgische asielinstanties te misleiden. U loog daarbij over zowel uw identiteit als uw afkomst, essentiële persoonskenmerken.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u een alleenstaande man zonder kinderen in binnen- of buitenland te zijn, zonder gezins- of familieleden in België. U verklaarde dat uw enige familieleden, uw ouders, broer en zus, in Irak verblijven. U verklaarde dat zij in Kirkuk verblijven, de stad die u aanvankelijk opgaf als uw regio van herkomst, doch waarvan achteraf gebleken is dat dit gebaseerd was op valse verklaringen. Het kan de Belgische autoriteiten dan ook niet euvel worden geduid dat niet met zekerheid kan worden gesteld of uw familie zich effectief in Kirkuk, dan wel in uw reële regio van herkomst (Erbil) bevindt. Door herhaaldelijk valse verklaringen af te leggen omtrent essentiële elementen, zoals uw identiteit en afkomst, kunnen de Belgische autoriteiten niet langer afgaan op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vast staat evenwel dat u in België geen gezins- of familieleden heeft in welke zin dan ook en uw enige gezins- en familieleden zich naar eigen zeggen in Irak bevinden. Tot slot herhalen we dat u het merendeel van uw leven, 29 jaar, in uw land van herkomst doorbracht, u het Koerdisch machtig bent en er gewerkt heeft als elektricien. Bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België. De ‘ (familiale) banden met België zijn bijgevolg niet van dié aard dat zij een behoud van uw verblijfsrecht kunnen Vechtvaardigen. U bent een volwassen man van bijna 38 jaar oud die in België “Open School” genoot, beperkte werkervaring opdeed, het Koerdisch machtig is, werkervaring in Irak heeft en er 29 jaar van zijn leven doorbracht: er kan van u redelijkerwijs worden verwacht dat u zich opnieuw aldaar vestigt en herintegreert.

Betreffende uw medische situatie merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst expliciet verklaarde geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw land van herkomst.

Tot slot verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat er ‘oorlog’ is in uw stad. Wat u met ‘uw stad’ bedoelt, blijkt uit de identiteitsgegevens die u op deze vragenlijst invulde: u verklaarde er immers effectief van Erbil afkomstig te zijn. We wijzen er dienaangaande op dat het CGVS van oordeel was dat u geen enkele vrees voor vervolging heeft, dat u naliel bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U bracht geen enkel element aan die ertoe noopt deze conclusie te wijzigen, daar u zich beperkte tot een zeer algemeen en vage verwijzing naar ‘oorlog’.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u opnieuw in Irak te vestigen en te integreren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht voorzien in artikel 62, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet en ondergeschikt een situatie van overmacht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Ten gronde: schending hoorrecht voorzien in artikel 62§1, lid 2 vreemdelingenwet, ondergeschikt situatie van overmacht.

Verzoeker beseft dat hij bijzonder weinig informatie en documenten heeft kunnen overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn situatie te kunnen toelichten.

Verzoeker heeft inderdaad een aangetekend schrijven ontvangen op 9/04/2020 met verzoek een vragenlijst in te vullen en alle documenten en elementen aan te brengen conform artikel 62§1, lid 1 vreemdelingenwet.

Dit schrijven werd verzoeker gericht in volle corona-crisis. Sinds 18/03/2020 bevond het land zich in een volledige lockdown. Verzoeker beschikt thuis niet over een computer en/of scanner. Centra om kopieën te nemen waren dicht.

Artikel 62 § 1 vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden.

Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.(eigen onderlijning)

Het is onbegrijpelijk dat DVZ deze termijn van 15 dagen, rekening houdend met deze heel bijzondere omstandigheden, niet heeft verlengd.

Zij heeft onmiddellijk na het beëindigen van de termijn van 15 dagen besloten om het verblijf van verzoeker in te trekken.

Verzoeker is van oordeel dat echter ook deze termijn, naar analogie, met de termijnverlengingen voor de RVV hadden moeten worden verlengd tot 3 juni as. en dit omdat vanaf de dag dat de strengere veiligheidsvoorschriften van de Regering en de daaruit voortvloeiende beperkingen van het openbaar leven en van de bewegingsvrijheid ingegaan zijn (18 maart 2020), in deze casus eveneens het risico bestond dat verplichte handelingen (zoals het tijdig overmaken van relevante stukken) niet tijdig verricht zouden kunnen worden.

Verzoeker heeft enkel tijdig de documenten kunnen overmaken die hij op dat ogenblik in zijn bezit had. Dit waren echter slechts enkele loonfiches, terwijl verzoeker al jarenlang werkt, Nederlandse lessen heeft gevolgd en een inburgeringscursus.

Spijtig genoeg heeft hij deze informatie en documenten niet meer aan DVZ kunnen bezorgen.

Verzoeker zou zich ondergeschikt willen beroepen op een situatie van overmacht. Overmacht schorst in principe ook elke termijn tot de overmachtssituatie ophoudt. De meeste niet- essentiële bedrijven waren dicht tot 11/05/11 en zelfs al had verzoeker het interimkantoor, open school en atlas kunnen bereiken die hen de documenten per mail/per post had kunnen opsturen, dan nog had verzoeker geen printer en was de termijn van 15 dagen te kort.

Verzoeker is van mening dat hij benadeelt wordt doordat DVZ de termijn van 15 dagen niet heeft verlengd (nochtans is deze mogelijkheid voorzien door artikel 62 vreemdelingenwet) en wenst de mogelijkheid te krijgen om alsnog alle relevante stukken mbt. zijn verleden in België aan verweerster te kunnen voorleggen zodat zij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen.

Zo blijkt immers dat verzoeker:

- Aankwam in België in februari 2011 en dus ruim 9 jaar in België woont;*
- In 2012 onmiddellijk is gestart met het volgen van Nederlandse lessen;*
- Hij behaalde richtingsgraad 1.2 in het jaar 2014;*
- Verzoeker volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie;*
- Verzoeker is in 2014 beginnen werken en heeft dit gedaan tot heden. Verzoeker werkte steeds op interimbasis, wat natuurlijk zijn arbeidssituatie vaak onzeker maakte, maar is desondanks blijven werken;*
- Verzoeker heeft nooit beroep gedaan op het OCMW.*

Ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerster van mening is dat slechts een zeer beperkte periode van tewerkstelling werd bewezen, hoewel verzoeker de afgelopen 6 jaar steeds

heeft gewerkt (zie stukken 2) Uiteraard heeft verzoeker de afgelopen 6 jaar meer dan 14 dagen gewerkt, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt dus in hoofdorde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd omwille van het feit dat verweerster de gebruikelijke termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 62 vreemdelingenwet niet heeft verlengd omwille van uitzonderlijke omstandigheden en dus het hoorrecht onmogelijk heeft gemaakt, minstens in zijn hoofde een situatie van overmacht te weerhouden en hem de kans te bieden alsnog alle relevante stukken voor te leggen aan DVZ.”

2.2 Verzoeker voert de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel aan omdat hij niet de tijd kreeg om bepaalde elementen toe te lichten en documenten bij te brengen. Hij wijst op de volledige lockdown op het moment dat hij de vragenlijst kreeg. Hij had nog willen aanbrengen dat hij 9 jaar in België woont, dat hij in 2012 is gestart met het volgen van Nederlandse lessen, dat hij richtingsgraad 1.2 in het jaar 2014 behaalde, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat hij in 2014 is beginnen werken en tot heden steeds werkte op interimbasis en dat hij nooit beroep heeft gedaan op het OCMW. Verzoeker verwijst naar de bijgevoegde bewijzen van tewerkstelling, integratie en taal bij het verzoekschrift.

De Raad merkt vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld heeft verstuurd naar de verwerende partij en bepaalde stukken heeft toegevoegd. De Raad merkt op dat verzoeker niet om een verlenging van de termijn heeft gevraagd om alsnog bijkomende stukken te kunnen indienen of elementen te kunnen aanbrengen.

Waar hij thans in zijn verzoekschrift bijkomend wijst op bepaalde elementen van integratie leest de Raad dat er in de bestreden beslissing is gemotiveerd met betrekking tot zijn eventuele kennis van het Nederlands, het volgen van een inburgeringstraject en zijn verblijf van 9 jaar in België. De Raad leest in de bestreden beslissing dat verzoeker ruim 9 jaar geleden is toegekomen in België, op de leeftijd van 29 jaar en “*Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, meer bepaald uw land van herkomst. Het loutere feit dat u op 29 jarige leeftijd ruim 9 jaar geleden in België aankwam, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, noch om een behoud van uw verblijfsrecht te rechtvaardigen.*” Daarnaast oordeelt de verwerende partij in de beslissing dat het verwerven van de kennis van één van de landstalen en het volgen van een inburgeringstraject niet enkel een normale attitude is voor iemand die zich in de Belgische samenleving tracht te integreren en er reeds ruim 9 jaar verblijft, het vormt ook onderdeel van een wettelijk verplicht integratie- en inburgeringstraject in het Vlaamse Gewest. Waar verzoeker wijst op zijn tewerkstelling sinds 2014 op interimbasis motiveert de verwerende partij het volgende: “*Zelfs indien zou blijken dat u nog bijkomende inspanningen leverde om zich in de Belgische samenleving te integreren, merken we op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat u uw verblijfsrecht opende op basis van een subsidiaire*

beschermingsstatus die u destijds verkeerdelijk werd toegekend op basis van valse verklaringen die door u verstrekt werden met het bewuste oogmerk de Belgische asielinstanties te misleiden. U loog daarbij over zowel uw identiteit als uw afkomst, essentiële persoonskenmerken."

Aldus oordeelt de verwerende partij dat de aangehaalde elementen van integratie niet opwegen tegen het feit dat verzoeker zijn verblijfsrecht opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die hem destijds verkeerdelijk werd toegekend op basis van zijn valse verklaringen. Het is niet kennelijk onredelijk om de elementen van integratie, met name de taalkennis, het inburgeringstraject, het verblijf van ruim 9 jaar en zijn tewerkstelling sinds 2014 niet te weerhouden om zijn verblijf niet te beëindigen, nu het verwerven van de kennis van één van de landstalen en het volgen van een inburgeringstraject een normale attitude is na 9 jaar verblijf maar bovendien ook wettelijk verplicht is en de tewerkstelling niet opweegt tegen het feit dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verkregen door het afleggen van valse verklaringen verstrekt aan de Belgische asielinstanties. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker, indien hij een bijkomende termijn had gekregen om aanvullende stukken in verband met zijn integratie bij te voegen, met name bewijzen van de gevolgde taalcurssussen, inburgeringstraject en tewerkstelling, geen elementen had kunnen bijbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden beslissing.

Verzoeker toont aldus niet aan dat het kunnen overmaken van bijkomende stukken in verband met zijn integratie door een verlenging van de termijn hadden kunnen leiden tot een andere beslissing of de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing."

Nu niet blijkt dat de bijkomende stukken die verzoeker wenste over te maken de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden en dus evenmin blijkt dat de verlenging van de termijn nuttig of noodzakelijk bleek te zijn voor het nemen van de beslissing, maakt verzoeker evenmin de schending van artikel 62, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Een situatie van overmacht kan ook niet worden aangenomen, nu blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld heeft teruggestuurd en hij niet om een verlenging van de termijn heeft verzocht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Maar verweerster loopt in haar beslissing ook reeds vooruit op de situatie waarin verzoeker wel nog bijkomende stukken i.v.m taal, integratie en tewerkstelling zou hebben bezorgd en maakt al een a priori conclusie.

Zo motiveert zij in de bestreden beslissing:

" Zelfs indien zou blijken dat u nog bijkomende inspanningen leverde om zich in de Belgische samenleving te integreren, merken we op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat u uw verblijfsrecht opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die u destijds verkeerdelijk werd toegekend op basis van valse verklaringen die door u verstrekt werden met het bewuste oogmerk de Belgische

asielinstanties te misleiden. U loog daarbij over zowel uw identiteit als uw afkomst, essentiële persoonskenmerken. "

Hoewel verzoeker tot op heden betwist dat hij ' bewust' valse verklaringen heeft afgelegd, sluit verweerster met haar manier van motiveren op voorhand al uit dat ene behoud van het verblijf nog mogelijk is. Het doet er in feite niet meer toe welke bewijzen verzoeker nog zou kunnen voorleggen om zijn kennis van de taal, integratie en tewerkstelling te staven. Verweerster zal er geen rekening mee houden, want verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan valse verklaringen. Op die manier maakt verweerster een beoordeling in het licht van artikel 62§1, eerste lid van de vreemdelingenwet onmogelijk.

Nochtans staat in artikel 62 §1 vreemdelingenwet niet vermeld dat het afleggen van valse verklaringen in het kader van een asielprocedure automatisch leidt tot een verval van verblijfsrecht of het verval van het hoorrecht voorzien in artikel 62 vreemdelingenwet.

De gevallen waarin het hoorrecht kan worden uitgesloten zijn immers expliciet voorzien in artikel 62§1, lid 2 vreemdelingenwet, meer bepaald:

- indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;*
- indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;*
- indien de betrokkene onbereikbaar is.*

Geen van deze gevallen is van toepassing.

Dat er in casu dan ook sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing."

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing, *in casu* de beslissing tot beëindiging van het verblijf, moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op 3 januari 2019 de CGVS zijn subsidiaire beschermingsstatus heeft ingetrokken om reden van valse verklaringen afgelegd door verzoeker. De Raad heeft op 10 september 2019, na hoger beroep tegen voormelde beslissing, de intrekking bevestigd, waardoor deze beslissing definitief is geworden. Met toepassing van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet werd aan verzoeker de mogelijkheid geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Verzoeker heeft de vragenlijst ingevuld teruggestuurd en de verwerende partij heeft met al de aangehaalde elementen rekening gehouden, evenals met alle andere actueel in het dossier aanwezige elementen.

Verzoeker betoogt dat artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet niet correct werd toegepast. Uit voormeld artikel blijkt dat de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet automatisch leidt tot een beëindiging van zijn verblijfsrecht. Evenwel heeft de verwerende partij, door haar manier van motiveren, op voorhand al uitgesloten dat het behoud van het verblijf nog mogelijk is. Het doet er niet toe welke bewijzen van integratie verzoeker nog voorlegt, de verwerende partij houdt er geen rekening mee omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het afleggen van valse verklaringen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat hij geen kans heeft gekregen om relevante elementen aan te brengen die het nemen van de beslissing konden verhinderen of beïnvloeden. Verzoeker heeft de vragenlijst ingevuld teruggestuurd en heeft verder de verwerende partij niet verzocht om de termijn te verlengen zodat hij nog bijkomende stukken kon toevoegen. Uit de bestreden

beslissing blijkt verder dat de verwerende partij op al de aangehaalde elementen is ingegaan. De verwerende partij oordeelt dat de elementen van integratie, met name de taalkennis, het inburgeringstraject, het verblijf van ruim 9 jaar en de tewerkstelling niet verhinderen dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen. Verzoeker gaat voorbij aan de motieven dat verzoeker bij aankomst in België reeds de volle leeftijd van 29 jaar had bereikt en derhalve het merendeel van zijn leven in zijn land van herkomst heeft doorgebracht; dat het loutere feit van ruim 9 jaar in België te verblijven op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken; dat verzoeker een beroepsverleden had in Irak als elektricien; dat hij een alleenstaande man zonder kinderen en zonder gezins- of familieleden in België is en dat verzoekers enige familieleden, ouders, broer en zus nog steeds verblijven in Irak. Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat verzoekers banden met het land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België, nu verzoeker het merendeel van zijn leven (29 jaar) in zijn land van herkomst doorbracht, het Koerdisch machtig is, er gewerkt heeft als elektricien in Irak en zijn enige gezins- en familieleden zich nog in Irak bevinden. Verzoeker weerlegt ook niet dat van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich opnieuw kan vestigen en herintegreren in zijn land van herkomst door te wijzen op zijn Nederlandse taalkennis, inburgeringscursus en tewerkstelling in België. De opgedane kennis, vaardigheden en ervaring gedurende zijn verblijf in België gaat ook niet verloren doch kan aangewend worden om zich opnieuw in Irak te vestigen en te integreren. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk beweren dat de verwerende partij zijn verblijfsrecht ‘automatisch’ heeft beëindigd zonder rekening te houden met de elementen van integratie. De verwerende partij heeft evenwel op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de elementen van integratie niet volstaan om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken en niet opwegen tegen de sterke band die hij heeft met zijn land van herkomst.

De schending van de formele motiveringsplicht of van een gebrek aan beoordeling met toepassing van artikel 62, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat ook het bevel dat werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van de materiele motiveringsplicht.

Dat bovendien in huidige corona-crisis het bevel onuitvoerbaar is wegens sluiting van de Belgische grenzen.

Dat in het bevel zelfs niet wordt verwezen naar enig relevant wetsartikel om de motivering van het bevel te rechtvaardigen.

Dat aangezien de beslissing tot intrekking tot verblijf dient te worden vernietigd ook het bevel niet meer van toepassing kan zijn.”

2.6 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Waar verzoekende partij nog opmerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht, faalt zij om dit concreet uit te leggen. Zij haalt aan dat er niet wordt verwezen naar enig relevant wetsartikel om het bevel te rechtvaardigen, maar zij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing stoelt op artikel 11, §3, tweede lid vreemdelingenwet en dit artikel de gemachtigde van de minister toelaat een bevel te nemen:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale

beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten:

[...] 2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1 De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.”

2.7 In voorliggende zaak kan de Raad inderdaad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoeker en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. In het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient verwerende partij de formele motiveringsplicht te respecteren. Er moet trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. Verwerende partij kan er zich te dezen dan ook niet van afmaken door voor te houden dat het bevel werd genomen met toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet dat enkel bepaalt dat de gemachtigde kan beslissen om het verblijf van de vreemdeling te beëindigen en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de internationale beschermingsstatus werd ingetrokken.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat voor het bevel niet wordt verwezen naar een relevant wetsartikel en dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar plicht tot motivering.

Het derde middel is, in de aangegeven mate, gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van verblijf met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

Aangezien uit de besprekingen onder het eerste en tweede middel, gericht tot de beslissing tot beëindiging van het verblijf, blijkt dat de middelen ongegrond zijn, leidt dit tot de conclusie dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf overeind blijft.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN